

Sygn. akt II AKa 118/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Adam Wrzosek

SA – Marek Motuk (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Cezarego Grabali

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r.

sprawy:

1) *B. G. (1) s. S. i A. zd. D., ur. (...) w m. C. - H.*

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

2) *A. W. s. S. i S. zd. M., ur. (...) w O.,*

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.

3) *K. G. (1) s. B. i N. zd. S., ur. (...) w H.*

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.

4) *I. K. zd. G., c. B. i N. zd. S., ur. (...) w B.*

oskarżonej o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez ich obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt XII K 64/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do I. K. w ten sposób, iż w opisie czynu przypisanego jej w punkcie XI ustala, że oskarżona doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w łącznej kwocie 556.420 zł;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do I. K., a także w stosunku do B. G. (1), A. W. i K. G. (1);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów K. P. (1) i M. S. (1) - Kancelarie Adwokackie w W. wynagrodzenie w kwotach po 1.230 zł obejmujących 23 % VAT, za obronę z urzędu odpowiednio oskarżonych A. W. i I. K. oraz na rzecz adwokata E. B. - Kancelaria Adwokacka w W. wynagrodzenie w łącznej kwocie 2.460 zł, obejmujące 23 % VAT za obronę z urzędu oskarżonych B. G. (1) i K. G. (1) - w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach równych, w tym opłaty w kwotach: 3.300 zł - od B. G. (1), 2.180 zł – od A. W., 1.180 zł – od K. G. (1), 3.300 zł – od I. K..

Sygn. akt II AKa 118/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r., uznał oskarżonych:

1. **B. G. (1):**

a) w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 1.I, II, III i V aktu oskarżenia za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz wymierzył mu na podstawie art. 14 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1, art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł,

b) w ramach czynu z pkt 1.IV aktu oskarżenia za winnego popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł

c) na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na 3 lata próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

2. **K. G. (1):**

a) w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 7. I, II i IV aktu oskarżenia za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł,

b) w ramach czynu z pkt 7. III aktu oskarżenia za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 19 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł,

c) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na 3 lata próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

3. **A. W.** w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 5. I, II i III aktu oskarżenia za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na 3 lata próby oraz na karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

4. **I. K.** w ramach czynów zarzucanych jej w pkt 8. I, II i III aktu oskarżenia za winną popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał ją, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na 3 lata próby oraz karę grzywny 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Wyrok powyższy zaskarżyli w całości obrońcy: B. G. (1) i K. G. (1), A. W. i I. K..

Obrońca B. G. (1) na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 14

§ 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. polegające na wyjściu przez Sąd Okręgowy poza granice oskarżenia i skazanie oskarżonego za czyn, który nie był objęty aktem oskarżenia tj. udział oskarżonego B. G. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej i tym samym naruszenie zasady skargowości, co stanowi bezzwzględną przesłankę odwoławczą,

w przypadku nie podzielenia przez Sąd Odwoławczy powyższego

Na podstawie art. 438 pkt 1 zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na jego treść w poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy błędnej kwalifikacji czynów przypisanych B. G. (2), a polegających na zakwalifikowaniu zachowań oskarżonego opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego jako przestępstw karnych, podczas gdy po analizie materiału dowodowego w korelacji z treścią zarzutów, zachowania oskarżonego, które miałyby polegać na wystawianiu fikcyjnych tj. nieobrazujących rzeczywistego zdarzenia gospodarczego faktur VAT, wyłącznie w celu wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT, należy traktować jako mieszczące się w kategoriach przestępstwa skarbowego, co powoduje, iż wymienione w pkt I, III i V aktu oskarżenia stanowiły przestępstwa skarbowe z art 76 par. 1 k.k.s., natomiast zachowanie oskarżonego, wymienione w pkt III aktu oskarżenia stanowiły przestępstwa skarbowe z art. 62 par. 2 k.k.s., zaś czyn wymieniony w pkt IV aktu oskarżenia stanowił przestępstwo skarbowe określone w art. 18 par. 2 k.k.s. w zw. z art. 62 par. 2 k.k.s., które wobec upływu terminów przedawnienia określonych w art. 44 par. 1 i par. 5 k.k.s. uległy przedawnieniu i w oparciu o przepis art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 par. 1 k.k.s. postępowanie należało umorzyć.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zaniechaniu dążenia do ustalenia prawdziwych okoliczności faktycznych poprzez brak wnikliwej i krytycznej analizy zgromadzonych dowodów wydaniu rozstrzygnięcia z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które to uchybienia doprowadziły do błędnego ustalenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów; art. 5 § 2 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu niedających się wyjaśnić wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; nadto jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających w oczywisty sposób na korzyść oskarżonego oraz polegającej na bezkrytycznym uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. rzekomej działalności oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wyłudzeniem podatku VAT poprzez wprowadzanie w błąd urzędów skarbowych w wyniku tworzenia fikcyjnej dokumentacji kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych

w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, zeznania świadków - agentów i funkcjonariuszy celnych, którzy dokonywali kontroli towaru eksportowanego przez firmę oskarżonego w trakcie rewizji potwierdziły, iż towar rzeczywiście istniał, nie było zastrzeżeń, co do jego deklarowanej wartości, zgodności z przedkładaną dokumentacją eksportową, towar zostawał oclony i wyprowadzany za granicę państwa polskiego.

Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mający na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na ustaleniu, że oskarżony B. G. (1) dopuścił się wprowadzenia w błąd urzędy skarbowe tworząc fikcyjną dokumentację kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych, czym naraził Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku od towarów i usług VAT, nadto, iż poświadczał nieprawdę kupna i sprzedaży eksportowej elementów elektronicznych i wprowadził w błąd funkcjonariusza publicznego poświadczając nieprawdę eksportu podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż dokumentacja kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych przez firmę oskarżonego miała pokrycie w rzeczywistym towarze.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca K. G. (1) na podstawie 438 pkt 1 zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na jego treść poprzez dokonanie błędnej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonemu K. G. (2), a polegających na zakwalifikowaniu zachowań oskarżonego opisanych w pkt 3 I i III, IV części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego jako przestępstw karnych, podczas gdy po analizie materiału dowodowego w korelacji z treścią zarzutów, zachowania oskarżonego, które miałyby polegać na wystawianiu fikcyjnych tj. nieobrazujących rzeczywistego zdarzenia gospodarczego faktur VAT, wyłącznie w celu wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT czyli wyłącznie dla celów podatkowych, należy traktować jako mieszczące się w kategoriach przestępstwa skarbowego, co powoduje, iż wymienione w pkt II i IV aktu oskarżenia stanowiły przestępstwa skarbowe z art 76 par. 1 k.k.s., natomiast zachowanie oskarżonego, wymienione w pkt I aktu oskarżenia stanowiło przestępstwo skarbowe z art. 62 par. 2 k.k.s., zaś czyn wymieniony w pkt III aktu oskarżenia przestępstwo skarbowe określone w art. 18 par. 2 k.k. w zw. z art. 62 par. 2 k.k.s., które wobec upływu terminów określonych w art. 44 par. 1 i par. 5 kks uległy przedawnieniu i w oparciu o przepis art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 par 1 k.k.s. postępowanie należało umorzyć; nadto bezpodstawne uznanie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu wyłudzenie podatku VAT, podczas gdy oskarżony nie miał w ogóle świadomości istnienia i przynależności do jakiegokolwiek grupy przestępczej;

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zaniechaniu dążenia do ustalenia prawdziwych okoliczności faktycznych poprzez brak wnikliwej i krytycznej analizy zgromadzonych dowodów, wydaniu rozstrzygnięcia z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które to uchybienia doprowadziły do błędnego ustalenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów; art. 5 § 2 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu niedających się wyjaśnić wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; nadto jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających w oczywisty sposób na korzyść oskarżonego oraz polegającej na bezkrytycznym uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. działalności oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wyłudzeniem podatku VAT poprzez wprowadzanie w błąd urzędów skarbowych w wyniku tworzenia fikcyjnej dokumentacji kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, zeznania świadków - agentów i funkcjonariuszy celnych, którzy dokonywali kontroli towaru eksportowanego przez firmę oskarżonego w trakcie rewizji potwierdzili, iż towar rzeczywiście istniał, nie było zastrzeżeń, co do jego deklarowanej wartości, zgodności z przedkładaną dokumentacją eksportową, towar zostawał oclony i wyprowadzany za granicę państwa polskiego;

Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na ustaleniu, że oskarżony K. G. (1) dopuścił się wprowadzenia w błąd urzędy skarbowe tworząc fikcyjną dokumentację kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych, czym naraził Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku od towarów i usług VAT, nadto, iż poświadczał nieprawdę kupna i sprzedaży eksportowej elementów elektronicznych i wprowadził w błąd funkcjonariusza publicznego poświadczając nieprawdę eksportu podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż dokumentacja kupna sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych przez firmę oskarżonego miała pokrycie w rzeczywistym towarze, nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony w dniu 18 lutego 1999 r. udzielił pomocy A. L. w poświadczeniu nieprawdy w fakturach eksportowych, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień A. L. wynika, iż oskarżony jechał razem z A. L. w tym dniu do W. pociągami jednakże każdy w swojej sprawie (oskarżony odbierał kupiony samochód), a następnie razem wracali nowym samochodem oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca A. W. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów - obrazę art. 7 i 410 k.p.k. - prowadzące do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie błędne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż:

- a) oskarżony A. W. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony wiedział o istnieniu grupy przestępczej, godził się na udział w tej grupie oraz działał wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami;
- b) oskarżony A. W. swoim zamiarem obejmował wyłudzenie mienia od Skarbu Państwa;
- c) oskarżony A. W. nie prowadził innej działalności niż eksport towarów nabytych od spółki (...) Sp. z o.o., w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy w ogóle nie prowadził postępowania dowodowego w tym kierunku;
- d) płatność ze strony oskarżonego A. W. na rzecz dostawcy polskiego następowała po zwrocie kwoty VAT, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż zapłata za towar następowała sukcesywnie, w miarę otrzymywania przez oskarżonego zapłaty od zagranicznego kontrahenta;
- e) A. W. wpłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. przelewami jedynie kwotę 97 tys. zł, podczas, gdy w formie bezgotówkowej zapłacono firmie (...) Sp. z o.o. za towary łącznie kwotę 2580253,56 zł, a jedynie kwotę 261126,46 zł w gotówce;
- f) Spółka (...) nie miała towaru, który nabywał A. W., podczas gdy postępowanie dowodowe wykazało coś przeciwnego;
- g) J. Z. (1) nakłonił A. W. do udziału w „przestępczym procederze” w sytuacji, gdy oskarżony nie miał świadomości istnienia jakiegokolwiek nielegalnego procederu w związku z prowadzoną przez siebie działalnością;
- h) A. W. był bardzo dobrym znajomym pozostałych oskarżonych, co nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym;
- i) A. W. poświadczał nieprawdę w fakturach VAT wprowadzając w błąd pracowników Urzędu Skarbowego w O.;
- j) funkcjonariusze celni biorący udział w odprawach celnych obejmujących towary eksportowane przez oskarżonego nie byli w stanie zweryfikować rodzaju towaru, rzeczywistej ilości i wartości towaru widniejącego na fakturach eksportowych, podczas, gdy taka weryfikacja należała do ustawowych obowiązków urzędników celnych i mieli oni możliwości przeprowadzenia takiej weryfikacji z udziałem ekspertów.

Ponadto zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów art. 7 i 410 k.p.k. polegające na tym, iż Sąd Okręgowy oparł ustalenia faktyczne dotyczące działalności oskarżonego A. W. na:

a) zeznaniach A. D., które to zeznania nie odnosiły się do jego współpracy z tym oskarżonym oraz innego okresu, niż zarzuty dotyczące A. W.;

b) opiniach biegłych, które nie dotyczyły towaru wykazanego w fakturach zakupu przez A. W. od (...) Sp. z o.o. i fakturach eksportowych wystawionych przez A. W.

Niezależnie od zarzutów dotyczących błędnych ustaleń faktycznych, w oparciu o przepis 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego obrazę przepisów prawa materialnego a z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271

§ 1 i 3 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., polegające na zastosowaniu przepisów kodeksu karnego, podczas, gdy nawet na gruncie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Pierwszej Instancji przypisana oskarżonemu A. W. kwalifikacja prawna czynów jest wadliwa.

Mając na względzie powyższe zarzuty wniósł o:

- zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. W. od zarzucanych mu czynów;
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;
- ewentualnie umorzenie postępowania względem oskarżonego A. W., wobec przedawnienia karalności na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. w razie uznania, iż dopuścił się on przestępstwa określonego w kodeksie karnym skarbowym.

Natomiast obrońca oskarżonej I. K. powyższemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść powyższego wyroku poprzez:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. polegającego na przeprowadzeniu dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, która doprowadziła Sąd I instancji do nieprawidłowych ustaleń faktycznych na skutek zaniechania rzetelnej analizy zgromadzonych dowodów, w szczególności na:

- uznaniu, iż zeznania świadków M. B. (1), W. J., M. Ś. (1) oraz J. Z. (2) świadczą, iż oskarżona nie eksportowała za granicę, zakupionych towarów, że nie było rewizji towarów, a celnicy nie byli w stanie ich zweryfikować, skoro świadkowie ci zeznawali, iż przeprowadzali rewizję, oceniali czy paczki z towarami są zaplombowane, a w przypadku podejrzenia eksportu towarów nie zgodnie z dokumentami przewozowymi anulowali odprawy celne, przy czym w stosunku do oskarżonych nie doszło do anulowania tej czynności, towary istniały przy dokonywaniu rewizji;

- uznaniu, iż zeznania świadków F. J., M. B. (2), J., U. i K. B. (1) świadczą o tym, iż A. D. wyrzucił zakupiony u oskarżonych i przewieziony za granicę towar, skoro z zeznań świadków nie wynika skąd pochodziły spalone towary, jakie dokładnie były to towary (jakich firm), a z okoliczności, iż przedmiotowe towary zostały zostawione przez kierowcę busa na litewskich numerach rejestracyjnych nie można wywnioskować, iż pochodziły one od oskarżonych;

- uznaniu, iż umowy z kontrahentami zagranicznymi firm oskarżonych były fikcyjne, skoro sam sąd zauważył, iż z zagranicznych firm wpływały na konta oskarżonych środki pieniężne w ramach wykonania przedmiotowych umów, nie zostało ustalone przez sąd, aby podpisy, pod umowami były sfalszowane;

- uznaniu, iż wpłacenie przez oskarżoną I. K. na rzecz spółki świadka J. Z. (1) ((...) Sp. z o.o.) kwoty w wysokości 2.710.021,00 złotych, nie stanowiło zapłaty za zakupiony towar (elektronika), a jedynie zwrot "odzyskanego" podatku VAT, skoro łącznie spółka (...) Sp. z o.o. wystawiła na rzecz działalności gospodarczej prowadzoną przez oskarżoną faktury VAT na łączną kwotę 4.398.626,14 złotych, z czego 967.697,75 złotych stanowił podatek VAT, który został

zwrócony oskarżonej jak wynika z ustaleń sądu w kwocie 678.738,00 złotych, co jednoznacznie świadczy o tym, iż kwota zapłacona przez oskarżoną na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. nie może stanowić zwróconego przez Urząd Skarbowy podatku VAT, gdyż jest ona czterokrotnie większa, a stanowić może jedynie zapłatę za zakupiony towar;

- uznaniu, iż oskarżona działała, a co za tym idzie obejmowała swoim zamiarem udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomimo braku dowodów potwierdzających to ustalenie faktyczne sądu, braku znajomości oskarżonej z innymi osobami rzekomo biorącymi udział w zarzucanym procederze, z wyjątkiem ojca (B. G. (1)), brata (K. G. (1)) oraz wuja (J. Z. (1)), których to znała z uwagi na powiązania rodzinne, braku inicjatywy oskarżonej w wykonywaniu roli w kreowaniu tego procederu, braku potwierdzenia, iż oskarżona w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oddawała podatek VAT rzekomemu sprawcy kierowniczemu - J. Z. (1) (wywody powyżej), braku jakichkolwiek powiązań z rzekomą grupą przestępczą (z wyjątkiem znajomości rodzinnych), braku dowodów świadczącej o strukturze grupy oraz świadomości po stronie oskarżonej o działaniu w tej grupie;

- uznanie, iż świadek K. M. miał pomagać w dokonaniu "sprawnej" odprawy oskarżonej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, skoro oskarżona widziała się ze świadkiem jedynie raz w życiu, a świadek wykonywał takie obowiązki w ramach obowiązków pracowniczych, ponadto są nie wytłumaczył, co miał na myśli pisząc "sprawna" odprawa i jaki to miało wpływ na działalność rzekomej grupy przestępczej;

- uznaniu, iż oskarżona była często obecna w siedzibie spółki (...) Sp. z o.o. oraz pilnowali interesu, co mieli potwierdzić świadkowie S. P. (1) i K. M., a co miało udowodnić, iż oskarżona działała w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro świadek K. M. zeznał, iż widział oskarżoną jedynie raz przy odprawie towaru, a świadek S. P. (1) w ogóle nie kojarzyła oskarżonych;

2. naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez wybiórczą analizę przez Sąd I instancji materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie oraz nie wzięcie pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, w szczególności:

- zeznań świadka J. Z. (1) który zeznawał, iż posiadał towar w postaci elektroniki, który dostarczał do oskarżonych, posiadał dostawców tych towarów oraz magazyny, w których przechowywał sprzedawane towary, urzędnicy celni weryfikowali towary, co do ilości i wartości, które porównywali z posiadanymi przez nich katalogami, a osobą, której sprzedawał towar (później dochodziło do jego eksportu) był oskarżony B. G. (1);

- zeznań świadka W. J., który zeznał, iż rozpakował towar, o którym mowa w dokumencie (...) na k. 1083 (towar odprawiany przez oskarżoną) i towar tam się znajdował, w związku z czym należy wnioskować, iż eksportowany towar znajdował się, a oskarżona nie wprowadziła w błąd funkcjonariusza Służby Celnej w zakresie istnienia towaru;

- zeznań świadków M. B. (1) i M. Ś. (2) w zakresie w jakim zeznawali, iż dokonywali rewizji towarów, porównywali te towary z towarami zadeklarowanymi w dokumentach(...), co potwierdza, iż oskarżona dokonywała eksportu istniejących towarów;

- zeznań świadka K. M. oraz S. P. (2), którzy potwierdzili, że spółka (...) Sp. z o.o. posiadała towar, miała magazyny, dostarczała elektronikę do oskarżonych, towar był faktycznie pakowany do kartonów i odprawiany w agencjach celnych;

- zeznań oskarżonej w zakresie w jakim zeznała, iż nie brała udziału w tym procederze, a inicjatorem przy założeniu i prowadzeniu jej działalności był jej ojciec - oskarżony B. G. (1), co świadczy o tym, iż jako córka jedynie pomagała ojcu w dobrej wierze w prowadzeniu biznesu;

- zeznań świadka A. D., który zeznał, iż poznał B. G. (1) i z nim współpracował, a nie z oskarżoną, której nie znał, co świadczy o marginalnej roli oskarżonej w prowadzonym przez jej ojca biznesie i pomocy ojcu w prowadzeniu przez niego biznesu;

3. naruszenie art. 413 ust. 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez sprzeczność w opisie znamion czynu i zabronionego, za który została skazana oskarżona (pkt. XI wyroku) poprzez przyjęcie, iż wyłudziła podatek VAT w kwocie 678.738 złotych, pomimo iż w dalszej treści sentencji wyroku i sąd uznaje, iż oskarżona wyłudziła kolejno podatek VAT w wysokości 195.456 złotych, 83.267 złotych, 89.197 złotych oraz 188.600 złotych (w sumie 556.619 złotych), co w sumie nie odpowiada kwocie 678.738 złotych.

W wyniku dopuszczenia się przez sąd powyższych uchybień, skarżonemu wyrokowi zarzucił, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyroku, które miały wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie, iż oskarżona działała w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, użyła jako autentyczne podrobione umowy z kontrahentami zagranicznymi oraz jako osoba upoważniona do wystawienia dokumentu poświadczyła nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne.

W przypadku nie uwzględnienia powyższych zarzutów, podnosił naruszenie prawa materialnego polegającego na zastosowaniu art. 286 ust. 1 k.k. w zb. z art. 271 ust. 1 k.k. w zb. z art. 294 ust. 1 k.k. - w zw. z art. 11 ust. 2 k.k. i art. 12 k.k., pomimo iż sąd powinien przyjąć kwalifikację prawą czynu zabronionego z art. 76 k.k.s. oraz 62 k.k.s.

W związku z powyższym, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o:

1. zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej I. K. od zarzucanego jej czynu i uchylenie pkt. XIV wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonej I. K.;
2. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W przypadku nie uwzględnienia powyższych wniosków, a uwzględnienia zarzutu obrazy prawa materialnego, wnosił na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 ust. 1 k.k.s. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt. 1 i 5 k.k.s. w zw. art. 76 k.k.s. i art. 62 k.k.s. o umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonej wobec przedawnienia karalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje obrońców nie zasługują na uwzględnienie.

Lektura apelacji sporządzonych przez obrońców prowadzi przede wszystkim do wniosku, iż jako podmioty profesjonalne, nie sprostali oni ciężącemu na nich obowiązkowi prawidłowego sformułowania pod względem formalnym i merytorycznym zarzutów apelacyjnych.

Podniesione w apelacjach przez obrońcę oskarżonych B. G. (1) i K. G. (1) zarzuty są, bowiem wewnętrzne oraz wzajemnie sprzeczne z punktu widzenia podstawowych zasad logiki. Skarżący podniósł zarzut obrazy prawa materialnego polegający na błędnej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym i jednocześnie sformułował odrębny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które były podstawą przyjęcia tejże kwalifikacji. Obrońca nie dostrzega oczywistej prawidłowości logicznej, zgodnie, z którą kwalifikacja prawna oparta na błędnych ustaleniach faktycznych nie może być uznana za prawidłową. Natomiast podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co do zasady jest uzasadnione jedynie wówczas, gdy zostały one oparte na istotnym dla meritum materiale dowodowym kompletnie przeprowadzonym, poddanym w całości ocenie, dokonanej swobodnie zgodnie z treścią art. 7 k.p.k.

Tymczasem skarżący także kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji, podnosząc odrębny zarzut obrazy art. 7 k.p.k., która przecież z reguły skutkuje błędnymi ustaleniami faktycznymi i błędną kwalifikacją prawną czynu (tj. obrazą prawa materialnego). Zarzut w powyższym zakresie dotknięty jest wewnętrzną sprzecznością logiczną, albowiem obrońca jednocześnie podnosi obrazę art. 5 § 2 k.p.k., która przecież może mieć miejsce, jeżeli ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji nie budzi wątpliwości, a więc nie doszło do naruszenia art. 7 k.p.k.

Obraza art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych na podstawie prawidłowo ocenionych, zgodnie z art. 7 k.p.k. dowodów powziął niedające się usunąć wątpliwości (lub w sposób oczywisty powinien je powziąć) i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

W świetle jednolitego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości, co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy Sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2002 r., sygn. V KK 207/03, OSNwSK 2004/1/238; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 r., sygn. V KKN 251/01, Prok.i Pr. 2003/11/5; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 r., sygn. V KK 72/03, LEX nr 83771).

Z treści uzasadnienia wyroku wynika, iż Sąd I instancji nie powziął żadnych wątpliwości, których nie był w stanie rozstrzygnąć w oparciu o dyrektywy wynikające z treści art. 7 k.p.k., a zatem zarzut skarżącego w tym zakresie uznać należy za bezzasadny w stopniu oczywistym.

W taki sam sposób należy ocenić podniesione przez obrońcę naruszenie przez sąd I instancji art. 4 k.p.k., albowiem w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przepis ten statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m. in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623).

Przytoczona wyżej argumentacja odnosi się także do treści art. 2 § 2 k.p.k. statuującego zasadę prawdy materialnej, a więc dyrektywę o bardzo ogólnym charakterze, wyznaczającą pewne cele procesu oraz standardy, mającą rozwinięcie i konkretyzację w innych szczegółowych przepisach kodeksu postępowania karnego, które ewentualnie mogą stanowić podstawę zarzutu apelacyjnego.

Ze względu na to, że treść apelacji sporządzonych przez obrońcę oskarżonych B. G. (1) i K. G. (1) jest w istocie identyczna, Sąd Apelacyjny ze względu na ekonomikę procesową i konieczność zapewnienia przejrzystości niniejszego uzasadnienia w dalszej jego części uznał za wystarczające łączne odniesienie się do zawartych w nich zarzutów.

Dokonując oceny formalnej zarzutów zawartych w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. W. Sąd Apelacyjny stwierdza, iż zachowują aktualność przedstawione wyżej argumenty dotyczące sprzeczności logicznej zarzutów obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych. Nadto skarżący zarzuca Sądowi I instancji obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., podczas gdy z treści zarzutów wynika, iż w istocie ich przedmiotem jest błąd w ustaleniach faktycznych. Obrońca nie wykazał przy tym, iż podniesione uchybienia w zakresie ustaleń faktycznych były istotne, a więc mogły mieć wpływ na treść wyroku.

Podobnymi mankamentami dotknięta jest także apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej I. K., która zawiera wzajemnie sprzeczne logicznie zarzuty obrazy prawa materialnego, błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy art. 7 k.p.k. nie wskazując przy tym, na czym obraza tegoż przepisu polegała i jaki wpływ mogła mieć na treść wyroku.

Odnosząc się do merytorycznej treści podniesionych przez skarżących zarzutów apelacyjnych Sąd Apelacyjny stwierdza, iż przede wszystkim nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę oskarżonych B. i K. G. (1) zarzut obrazy art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. polegający na wyjściu przez

Sąd Okręgowy poza granice oskarżenia i skazanie w/w oskarżonych za czyn, który nie był objęty aktem oskarżenia tj. udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co w jego ocenie stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą.

Nawet pobieżna lektura treści zaskarżonego wyroku wskazuje na to, iż Sąd I instancji nie skazał żadnego z oskarżonych za udział w zorganizowanej grupie przestępczej tj. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., lecz za działanie (popelnienie zarzucanych im przestępstw) w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało koniecznością uwzględnienia art. 65 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw.

Uzupełnienie opisu czynu o nowe okoliczności skutkujące zmianą kwalifikacji prawnej (np.: uzupełnieniem o art. 65 § 1 k.k., art. 64 § 1 i 2 k.k.) nie stanowią przekroczenia granic zaskarżenia, albowiem nie są one nowym zdarzeniem faktycznym, lecz dotyczą zdarzenia faktycznego będącego przedmiotem rozpoznania. Wobec powyższego zarzut skarżącego w tym zakresie uznać należy za oczywiście bezzasadny.

Natomiast nie poddaje się kontroli instancyjnej podniesiony przez obrońcę B. i K. G. (1) zarzut obrazy art. 7 k.p.k.. Skarżący zarzucił wprawdzie Sądowi I instancji dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, pominięcie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, brak wnikliwej i krytycznej oceny materiału dowodowego. Jednakże zarówno w treści zarzutu, jak i uzasadnienia apelacji nie wskazał, na czym konkretnie wymienione wyżej uchybienia polegały i jakich dowodów dotyczyły oraz jaki był ich wpływ na treść wyroku. Z tego też względu zarzut ten uznać należy za gołosłowny i dowolny, a w konsekwencji niezaskługujący na uwzględnienie.

Nie sposób podzielić zawartego w uzasadnieniu apelacji argumentu, iż Sąd I instancji zupełnie nie odniósł się do zeznań pracowników U. i A. C. oraz nie uwzględnił tychże dowodów. Z uzasadnienia wyroku wynika, bowiem, iż zeznaniom tychże świadków Sąd Okręgowy dał wiarę oraz przyjął je za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych (k 39 – 42 uzasadnienia). Zeznania te potwierdzają jedynie fakt sporządzenia dokumentów celnych oraz dokonania odpraw i kontroli celnych podzespołów elektronicznych, podczas których to czynności nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości. Sąd Okręgowy doszedł jednak do wniosku, iż procedury obowiązujące w powyższym zakresie oraz specyfika towaru w postaci elementów elektronicznych stwarzały realną możliwość popełnienia błędu przez celników i agentów celnych lub wprowadzenia ich w błąd, co do rzeczywistej wartości i jakości towaru eksportowego.

Wnioskowanie powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego jest zgodne z podstawowymi zasadami logiki oraz wskazaniem doświadczenia życiowego. Natomiast w rażącej sprzeczności z nimi pozostaje wnioski obrońcy, iż taka sytuacja nie mogła i nie może mieć miejsca, albowiem takie rozumowanie prowadzi do absurdalnego stwierdzenia, że przestępstwa celne polegające na wprowadzeniu funkcjonariusza celnego w błąd, w ogóle nie mogą być popełnione.

Argumentacja powyższa odnosi się także do zarzutów obrazy art. 7 k.p.k., podniesionych przez obrońców A. W. i I. K..

W ocenie Sądu Apelacyjnego za całkowicie polemiczne i oderwane od realiów sprawy uznać należy podniesione przez obrońcę oskarżonych B. i K. G. (1) oraz obrońcę oskarżonego A. W. zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych (określone jako obraza art 7 k.p.k. i art 410 k.p.k.), a także zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. podniesione przez obrońcę I. K..

Wszyscy skarżący formułując zarzuty całkowicie pominęli istotne dla meritum sprawy dowody, prawidłowo przeprowadzone i ocenione przez Sąd I instancji, których wiarygodności żaden z nich nie kwestionował.

Przede wszystkim poza zainteresowaniem skarżących pozostały dowody dotyczące eksportu towarów za granicę przez oskarżonych B. i K. G. (1), A. W. i I. K.. W szczególności dotyczy to znajdujących się w aktach sprawy informacji uzyskanych od właściwych władz lotewskich i z innych krajów zgodnie, którymi firmy wskazane w umowach zawartych z firmami należącymi do oskarżonych nie prowadziły w okresie 1996 – 1998 z polskimi firmami żadnych transakcji eksportowo – importowych oraz nie miały żadnych umów z kontrahentami zagranicznymi, a treść umów w tym zakresie nie podlegała prawdzie.

Już w świetle powyższych informacji nie budzi jakichkolwiek wątpliwości prawidłowość ustalenia Sądu Okręgowego, iż eksport towarów wskazanych w fakturach eksportowych i dokumentach (...) za granicę przez firmy należące do B.

G. (1), K. G. (1), A. W. i I. K. był fikcyjny, a tym samym fikcyjne były też zawarte przez oskarżonych umowy z firmami zagranicznymi oraz dokonywane przez nie wpłaty tytułem zapłaty za towar, gdyż wpłat nie mogła dokonywać firma, która nie zawierała żadnej z umów i nie wiedziała o ich istnieniu.

Ponadto skarżący całkowicie zignorowali zeznania: A. D., O. S., O. B., A. K., I. P. i S. S., zgodnie, z którymi świadkowie Ci nie reprezentowali żadnej z lotewskich firm wymienionej w umowach zawartych z oskarżonymi. Umowy te miały fikcyjny charakter, tak jak i pozostała dokumentacja eksportowa i celna. Treść zeznań wymienionych wyżej świadków wskazuje na to, że byli oni jedynie wykorzystywani przez oskarżonych do pozorowania fikcyjnego eksportu podzespołów elektronicznych. Na zlecenie telefoniczne świadkowie przewozili towar za granicę, a następnie wyrzucali go lub przekazywali nieznanym osobom, za co otrzymywali zapłatę w wysokości około 50 – 100 USD.

W świetle powyższych dowodów trafne w ocenie Sądu Apelacyjnego jest ustalenie Sądu I instancji, zgodnie, z którym „oskarżeni przedstawiali, jako towar eksportowy, towar o znikomej wartości lub wręcz bezwartościowy, tylko po to, aby uzyskać poświadczenie eksportu w dokumencie (...), a przewoźnik, po przekroczeniu granicy lub nawet wcześniej taki towar wyrzucał.” Powyższe dowody prowadzą też do oczywistego od strony logicznej wniosku, iż celnicy i agenci celni zostali przez oskarżonych wprowadzeni w błąd, co do faktycznej wartości i jakości towarów eksportowych, zaś odmienna ocena obrońców w tym zakresie pozostaje w sprzeczności z podstawowymi zasadami logicznego rozumowania.

Obrońcy B. G. (1), K. G. (1), A. W. i I. K. nie uwzględnili także dowodów w postaci zeznań: M. B., H. K., K. P., D. S., R. W., Z. N., M. M., M. N., R. K., M. B., M. S., A. K., D. P., R. P., J. M., W. L., A. S. i W. B..

Dowody powyższe Sąd I instancji bardzo szczegółowo i wnikliwie ocenił uznając je w całości za wiarygodne, zaś ocena ta nie została podważona przez żadną ze stron (k 24 – 35 uzasadnienia). Ponowne przytaczanie ich treści nie wydaje się celowe ze względów ekonomiki procesowej. Na podstawie tychże dowodów Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż towar, wyszczególniony w fakturach VAT i eksportowych oraz dokumentach SAD, a eksportowany rzekomo przez oskarżonych, nie miał pierwotnego źródła pochodzenia w kraju, a więc nie istniał.

Oskarżeni, bowiem zgodnie z fakturami VAT dokonywali zakupu towarów tylko w firmie (...) Spółka z o.o. należącej do J. Z. (1), ta zaś kupowała towar w firmach fikcyjnych należących do osób bezrobotnych, a założonych jedynie do fikcyjnego udokumentowania zakupów. Świadek W. B. zeznał, iż cena podzespołów elektronicznych wyszczególnionych w fakturach wystawionych przez oskarżonych była znacznie zawyżona.

Trafne jest, zatem wnioskowanie Sądu Okręgowego na podstawie wskazanych wyżej dowodów, iż towar wyszczególniony w fakturach VAT, a następnie w fakturach eksportowych i dokumentach (...) w rzeczywistości nie istniał i nie został wyeksportowany, zaś w jego miejsce podstawiony został towar o takim samym wyglądzie, lecz bezużyteczny i bezwartościowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego pominięcie przez obrońców tak obszernego i istotnego dla meritum sprawy materiału dowodowego musi skutkować uznaniem podniesionych przez nich wszystkich zarzutów w zakresie ustaleń faktycznych oraz obrazy art. 7 k.p.k. za wyłącznie polemiczne, a w konsekwencji ich nie uwzględnieniem.

W kontekście powyższego rażąco dowolne i pozbawione podstaw faktycznych jest w ocenie Sądu Apelacyjnego zawarte w zarzucie apelacyjnym stwierdzenie obrońcy B. i K. G. (1), iż „materiał dowodowy wykazał, iż dokumentacja kupna, sprzedaży i eksportu elementów elektronicznych (...) miała miejsce.” Nie znajdują też oparcia w zeznaniach A. L. oraz A. D. zawarte w apelacji stwierdzenia, iż oskarżony K. G. (1) nie udzielił pierwszemu z nich pomocy w poświadczeniu nieprawdy w fakturach eksportowych, zaś należąca do niego firma (...) miała zawartą umowę z A. D..

Polemiczny charakter w świetle wskazanych wyżej dowodów mają także zawarte w apelacji obrońcy A. W. zarzuty określone pkt 1) b) – j) oraz w pkt 2), a nadto skarżący nie wykazał wpływu podniesionych uchybień na treść wyroku. Natomiast w kwestii zarzutu opisanego w pkt 1) a) obrońca nie tylko zignorował treść wskazanych wyżej dowodów,

lecz także odniósł się do opartej na nich obszernej argumentacji Sądu I instancji zawartej w uzasadnieniu wyroku (k 57 – 63 uzasadnienia), którą w całości podziela Sąd Apelacyjny.

W ten sam sposób należy zdaniem Sądu Apelacyjnego także ocenić zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. podniesione przez obrońcę oskarżonej I. K.. Dodać przy tym należy, iż wbrew argumentacji obrońcy I. K., wszystkie dowody wymienione w apelacji, a mianowicie zeznania M. B. (1), W. J., M. Ś. (3), J. Z. (2), F. J., M. B. (2), J. U., K. B. (2), K. M., S. P. (1), J. Z. (1), A. D. i M. Ś. (2) były przedmiotem oceny i rozważań Sądu Okręgowego, który uznał je w zdecydowanej większości za wiarygodne i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Uznając za wiarygodne lub odmawiając wiary poszczególnym dowodom Sąd I instancji swoje stanowisko uargumentował szczegółowo w uzasadnieniu wyroku, zaś argumentacji tej i oceny nie zakwestionował skarżący. W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowy i gołosłowny jest podniesiony przez niego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Nie sposób też przyjąć w świetle powyższego, iż Sąd Okręgowy tychże dowodów nie uwzględnił. Skarżący nie sformułował także na czym polega uchybienie Sądu I instancji w zakresie zasądzenia na jego rzecz wynagrodzenia za obronę z urzędu, a zatem zarzut w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny uznał za nieuzasadniony.

Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem tegoż obrońcy, iż Sąd Okręgowy błędnie ustalił łączną wartość przedmiotu przestępstwa popełnionego przez I. K. na kwotę 678.738 zł zamiast 556.420 zł.

Odnosząc się do podniesionych przez wszystkich obrońców zarzutów obrazy prawa materialnego przypomnieć należy, iż Sąd I instancji trafnie ustalił, iż działania przestępcze oskarżonych nie miały na celu uszczuplenia należności podatkowych, ale były to działania zorganizowane i nastawione na wyłudzenie mienia Skarbu Państwa, z wykorzystaniem procedury zwrotu VAT.

W celu wyłudzenia mienia Skarbu Państwa stworzony został przestępczy mechanizm działania wielu firm, które w oparciu o nieprawdziwe umowy z kontrahentami zagranicznymi, puste faktury VAT, nieprawdziwe faktury eksportowe, wyłudzone dokumenty (...), przy zastosowaniu oszukańczych zabiegów wprowadzających pracowników urzędów skarbowych w błąd, co do powstania obowiązku podatkowego, dającego tytuł wypłaty stosownych kwot w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżeni fingowali, więc istnienie takiego obowiązku w celu uzyskania korzyści majątkowej kosztem mienia Skarbu Państwa.

W urzędach skarbowych, za pomocą fikcyjnych i wyłudzonych dokumentów pozorowali przeprowadzenie transakcji eksportowych, których w ogóle nie dokonano. Transakcje były fikcyjne, bowiem w rzeczywistości nie handlowano wykazany w fakturach eksportowych towarem, nie eksportowano go do wskazanych firm zagranicznych i nie następowała też zapłata przez nie za towar.

Uznając przytoczone wyżej ustalenia Sądu I instancji za prawidłowe i mające oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym zgodzić się należy z oceną, iż działalność „gospodarcza” oskarżonych miała w istocie wirtualny charakter, a zatem nie mogła ona skutkować powstaniem po ich stronie obowiązku podatkowego, a tym samym zwrotu nadpłaconego VAT.

Trafnie, więc Sąd Okręgowy uznał tego rodzaju zachowanie się oskarżonych, jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., a nie art. 76 § 1 k.k.s., który winien mieć zastosowanie do osób prowadzących realną działalność gospodarczą i zobowiązanych z tego tytułu do uiszczenia VAT, podejmujących oszukańcze działania w celu zmniejszenia jego wysokości lub uzyskania nienależnego zwrotu tego podatku.

Oczywistą logiczną konsekwencją takiej oceny prawnej jest zakwalifikowanie zachowania się oskarżonych polegającego na wystawianiu fikcyjnych faktur, jako przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., albowiem w całości zostały one wytworzone nie w ramach realnej, lecz wirtualnej działalności gospodarczej.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznaje za trafną ocenę prawną zachowania się oskarżonych B. G. (1), K. G. (1), A. W. i I. K. dokonaną przez Sąd I instancji, jak również podziela w całości pozostałą obszerną argumentację w tym przedmiocie, zawartą w uzasadnieniu wyroku wraz z powołanymi na jej poparcie judykatami (k 48 - 57 uzasadnienia).

Mając na względzie przytoczoną wyżej argumentację Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego I. K. w pkt XI ustalił, iż oskarżona doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w łącznej kwocie 556.420 zł, zaś w pozostałym zakresie orzekł o utrzymaniu w go mocy w stosunku do oskarżonej oraz B. G. (1), K. G. (1) i A. W..